

FREIHERR VON CRAMER-KLETT I RECHTLERVERBAND PFRONTEN PRZECIWKO KOMISJI
POSTANOWIENIE SĄDU PIERWSZEJ INSTANCJI (pierwsza izba)
z dnia 22 czerwca 2006 r.*

W sprawie T-136/04

Rasso Freiherr von Cramer-Klett, zamieszkały w Aschau im Chiemgau (Niemcy),

Rechtlerverband Pfronten, z siedzibą w Pfronten (Niemcy),

reprezentowani przez T. Schönfelda i L. Thuma, adwokatów,

strona skarżąca,

przeciwko

Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez M. van Beeka i B. Schimę,
działających w charakterze pełnomocników,

strona pozwana,

* Język postępowania: niemiecki.

popieranej przez

Republikę Finlandii, reprezentowaną przez T. Pynnę i A. Guimaraes-Purokoski,
działające w charakterze pełnomocników,

interwenient,

mającej za przedmiot wniosek o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 22 grudnia 2003 r. przyjmującej, na mocy dyrektywy Rady 92/43/EWG, wykaz obszarów w alpejskim regionie biogeograficznym mających znaczenie dla Wspólnoty (Dz.U. 2004, L 14, str. 21),

SĄD PIERWSZEJ INSTANCJI
WSPÓLNOT EUROPEJSKICH (pierwsza izba),

w składzie: R. García-Valdecasas, prezes, I. Labucka i V. Trstenjak, sędziowie,
sekretarz: E. Coulon,

wydaje następujące

Postanowienie

Ramy prawne i stan faktyczny

- 1 W dniu 21 maja 1992 r. Rada wydała dyrektywę 92/43/EWG w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory (Dz.U. L 206, str. 7, zwaną dalej „dyrektywą siedliskową”).
- 2 Celem dyrektywy siedliskowej jest zgodnie z jej art. 2 ust. 1 przyczynienie się do zapewnienia różnorodności biologicznej poprzez ochronę siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory na terytorium państw członkowskich, do którego stosuje się traktat WE.
- 3 W art. 2 ust. 2 dyrektywa precyzuje, że działania podejmowane w celu jej stosowania mają zapewnić zachowanie lub odtworzenie, we właściwym stanie ochrony, siedlisk przyrodniczych oraz gatunków dzikiej fauny i flory ważnych dla Wspólnoty.
- 4 Zgodnie z szóstym motywem dyrektywy siedliskowej w celu odtworzenia lub zachowania siedlisk przyrodniczych i gatunków, objętych zakresem zainteresowania Wspólnoty, we właściwym stanie ochrony, konieczne jest wyznaczenie specjalnych obszarów ochrony w celu stworzenia spójnej europejskiej sieci ekologicznej zgodnie z wyznaczonym harmonogramem.

- 5 Na mocy art. 3 ust. 1 dyrektywy siedliskowej sieć ta, zwana „Natura 2000” obejmuje specjalne obszary ochrony jak również specjalne obszary ochrony sklasyfikowane przez państwa członkowskie zgodnie z dyrektywą Rady 79/409/EWG z dnia 2 kwietnia 1979 r. w sprawie ochrony dzikiego ptactwa (Dz.U. L 103, str. 1).

- 6 Zgodnie z art. 1 lit. l) dyrektywy siedliskowej specjalny obszar ochrony oznacza „teren mający znaczenie dla Wspólnoty wyznaczony przez państwa członkowskie w drodze ustawy, decyzji administracyjnej lub umowy, na którym są stosowane konieczne środki ochronne w celu zachowania lub odtworzenia, we właściwym stanie ochrony, siedlisk przyrodniczych i/lub populacji gatunków, dla których teren został wyznaczony”.

- 7 Artykuł 4 dyrektywy siedliskowej przewiduje trzyetapową procedurę wyznaczania specjalnych obszarów ochrony. Na mocy ust. 1 tego przepisu każde państwo członkowskie proponuje wykaz terenów, wskazując, które typy siedlisk przyrodniczych z załącznika I i które gatunki z załącznika II są rodzime w odniesieniu do terytorium, na którym tereny się znajdują. Wykaz ten zostaje przekazany Komisji w ciągu trzech lat od notyfikacji dyrektywy siedliskowej, wraz z informacjami na temat każdego terenu.

- 8 Zgodnie z art. 4 ust. 2 dyrektywy siedliskowej na podstawie tych wykazów oraz na podstawie kryteriów wymienionych w załączniku III jak również w porozumieniu z każdym państwem członkowskim Komisja opracowuje projekt wykazu obszarów mających znaczenie dla Wspólnoty. Wykaz obszarów mających znaczenie dla Wspólnoty przyjmowany jest zgodnie z procedurą określoną w art. 21 dyrektywy o siedliskach. Zgodnie z art. 4 ust. 3 wykaz ten sporządza się w ciągu sześciu lat od notyfikacji dyrektywy siedliskowej.

- 9 Artykuł 4 ust. 4 tej dyrektywy stanowi, że po zatwierdzeniu terenu mającego znaczenie dla Wspólnoty zgodnie z procedurą określoną w ust. 2 tego samego aktu zainteresowane państwo członkowskie możliwie najszybciej, nie później niż w ciągu sześciu lat, wyznaczy ten teren jako specjalny obszar ochrony, ustalając priorytetowe działania w świetle znaczenia tych terenów dla zachowania lub odtworzenia, we właściwym stanie ochrony, typu siedliska przyrodniczego wymienionego w załączniku I lub gatunku wymienionego w załączniku II, a także do celów spójności Natury 2000 oraz w świetle zagrożenia degradacją lub zniszczeniem, na które narażone są te tereny.
- 10 W art. 4 ust. 5 dyrektywa siedliskowa określa, że wraz z umieszczeniem terenu w ustanowionym przez Komisję wykazie obszarów mających znaczenie dla Wspólnoty podlega on przepisom art. 6 ust. 2, 3 i 4 tej dyrektywy.
- 11 Zgodnie z art. 6 dyrektywy siedliskowej:

„1. Dla specjalnych obszarów ochrony państwa członkowskie tworzą konieczne środki ochronne obejmujące, jeśli zaistnieje taka potrzeba, odpowiednie plany zagospodarowania opracowane specjalnie dla tych terenów bądź zintegrowane z innymi planami rozwoju oraz odpowiednie środki ustawowe, administracyjne lub umowne, odpowiadające ekologicznym wymaganiom typów siedlisk przyrodniczych, wymienionych w załączniku I, lub gatunków wymienionych w załączniku II, żyjących na tych terenach.

2. Państwa członkowskie podejmują odpowiednie działania w celu uniknięcia na specjalnych obszarach ochrony pogorszenia stanu siedlisk przyrodniczych i siedlisk gatunków, jak również w celu uniknięcia niepokojenia gatunków, dla których zostały wyznaczone takie obszary, o ile to niepokojenie może mieć znaczenie w stosunku do celów niniejszej dyrektywy.

3. Każdy plan lub przedsięwzięcie, które nie jest bezpośrednio związane lub konieczne do zagospodarowania terenu, ale które może na nie w istotny sposób oddziaływać, zarówno oddzielnie, jak i w połączeniu z innymi planami lub przedsięwzięciami, podlega odpowiedniej ocenie jego skutków dla danego terenu z punktu widzenia założeń jego ochrony. W świetle wniosków wynikających z tej oceny oraz bez uszczerbku dla przepisów ust. 4 właściwe władze krajowe wyrażają zgodę na ten plan lub przedsięwzięcie dopiero po upewnieniu się, że nie wpłynie on niekorzystnie na dany teren oraz, w stosownych przypadkach, po uzyskaniu opinii całego społeczeństwa.

4. Jeśli pomimo negatywnej oceny skutków dla danego terenu oraz braku rozwiązań alternatywnych, plan lub przedsięwzięcie musi jednak zostać zrealizowane z powodów o charakterze zasadniczym wynikających z nadrzędnego interesu publicznego, w tym interesów mających charakter społeczny lub gospodarczy, państwo członkowskie stosuje wszelkie środki kompensujące konieczne do zapewnienia ochrony ogólnej spójności Natury 2000. O przyjętych środkach kompensujących państwo członkowskie informuje Komisję.

Jeżeli dany teren obejmuje typ siedliska przyrodniczego lub jest zamieszkały przez gatunek o znaczeniu priorytetowym, jedyne względy, na które można się powołać, to względy odnoszące się do zdrowia ludzkiego lub bezpieczeństwa publicznego, korzystnych skutków o podstawowym znaczeniu dla środowiska lub, po wyrażeniu opinii przez Komisję, innych powodów o charakterze zasadniczym wynikających z nadrzędnego interesu publicznego”.

- ¹² Decyzja Komisji 2004/69/WE z dnia 22 grudnia 2003 r. przyjmująca, na mocy dyrektywy Rady 92/43/EWG, wykaz obszarów w alpejskim regionie biogeograficznym mających znaczenie dla Wspólnoty (Dz.U. 2004, L 14, str. 21, zwana dalej „zaskarżoną decyzją”) została wydana na podstawie art. 4 ust. 2 akapit trzeci tej dyrektywy. Wśród terenów mających znaczenie dla Wspólnoty, które zostały ujęte w wykazie, znajdują się następujące tereny:

— DE 8239304 Hochries-Laubensteingebiet und Spitzstein;

— DE 8429303 Kienberg mit Magerrasen im Tal der Steinacher Ach.

- 13 Pierwszy skarżący jest właścicielem nieruchomości na obszarze mającym znaczenie dla Wspólnoty oznaczonym numerem DE 8239304. Drugi skarżący to spółka cywilna właścicieli nieruchomości na obszarze mającym znaczenie dla Wspólnoty oznaczonym numerem DE 8429303. Skarżący użytkują swoje tereny leśne w ramach stworzonych w tym celu przedsiębiorstw.

Postępowanie

- 14 W dniu 8 kwietnia 2004 r. skarżący złożyli w sekretariacie Sądu skargę w niniejszej sprawie.
- 15 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 2 września 2004 r. Republika Finlandii (zwana dalej „interwenientem”) złożyła wniosek o dopuszczenie do udziału w postępowaniu w charakterze interwenienta popierającego żądania Komisji. Postanowieniem z dnia 14 października 2004 r. prezes pierwszej izby Sądu dopuścił interwencję. Interwenient złożył uwagi ograniczone do dopuszczalności. Skarżący i Komisja nie przedstawili odpowiedzi na te uwagi.
- 16 Pismem złożonym z sekretariacie Sądu w dniu 28 września 2004 r. Komisja podniosła zarzut niedopuszczalności skargi na podstawie art. 114 § 1 regulaminu Sądu. W dniu 17 listopada 2004 r. skarżący złożyli uwagi w przedmiocie tego zarzutu.

Żądania stron

- 17 Podnosząc zarzut niedopuszczalności Komisja wnosi do Sądu o:
- odrzucenie skargi jako niedopuszczalnej;
 - obciążenie skarżących kosztami postępowania.
- 18 W swoich uwagach interwenient wnosi do Sądu o odrzucenie skargi jako niedopuszczalnej.
- 19 Ustosunkowując się do zarzutu niedopuszczalności, skarżący wnoszą do Sądu o:
- oddalenie zarzutu niedopuszczalności;
 - stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
 - obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Co do prawa

- 20 Zgodnie z art. 114 regulaminu Sądu Pierwszej Instancji, jeśli strona wnosi do Trybunału o stwierdzenie niedopuszczalności skargi bez rozpatrywania istoty sprawy, jeżeli Trybunał nie zadecyduje inaczej, pozostała część postępowania w przedmiocie wniosku odbywa się ustnie. W niniejszej sprawie Sąd Pierwszej Instancji stwierdza, że ma wystarczająco jasny obraz sprawy po zbadaniu akt i decyduje, że nie jest konieczne przeprowadzanie procedury ustnej.

Argumenty stron

- 21 Przede wszystkim Komisja twierdzi, że skarżący nie mają interesu do wniesienia skargi.
- 22 Uważa ona, że zaskarżona decyzja stanowi wyłącznie środek pośredni w rozumieniu wyroku Trybunału z dnia 11 listopada 1981 r. w sprawie 60/81 IBM przeciwko Komisji (Rec. str. 2639, pkt 10). Zaskarżona decyzja nie jest aktem, który podlega zaskarżeniu, ponieważ sporządzenie wykazu obszarów mających znaczenie dla Wspólnoty nie zamyka procedury zmierzającej do stworzenia sieci Natura 2000.
- 23 Komisja podkreśla, że zaskarżona decyzja nie ma bezpośredniego wpływu na sytuację prawną skarżących. Jej zdaniem możliwe skutki prawne dla skarżących mogą wystąpić dopiero, gdy organy krajowe podejmą kroki w celu wykonania dyrektywy siedliskowej i zaskarżonej decyzji.

- 24 W związku z tym Komisja uważa, że zaskarżona decyzja w żaden sposób nie narusza sytuacji prawnej skarżących. A zatem, w braku interesu w działaniu, nie są oni uprawnieni do wniesienia skargi o stwierdzenie nieważności tej decyzji na mocy art. 230 akapit czwarty WE.
- 25 Dodatkowo Komisja twierdzi, że decyzja nie dotyczy skarżących bezpośrednio i indywidualnie.
- 26 Jeśli chodzi o bezpośrednie oddziaływanie na skarżących, Komisja uważa, że konsekwencje sporządzenia wykazu obszarów mających znaczenie dla Wspólnoty, to znaczy obowiązek wyznaczania przez państwa członkowskie tych obszarów jako specjalnych obszarów ochrony i wprowadzenia dla nich środków ochrony, nie pojawiają się automatycznie. Nawet jeśli wykaz obszarów określa w sposób wiążący zakres stref jak również typów siedlisk przyrodniczych lub gatunków, które mają być chronione, państwa członkowskie zachowują pewien zakres swobodnego uznania odnośnie do środków ochrony wymienionych w art. 6 ust. 1 dyrektywy siedliskowej. Jedynie te środki wpływają na sytuację prawną skarżących. Zatem nie można sobie wyobrazić, że zaskarżona decyzja bezpośrednio dotyczy skarżących.
- 27 Komisja dodaje, że również z art. 4 ust. 5 dyrektywy siedliskowej, który przewiduje, iż teren podlega przepisom art. 6 ust. 2, 3 i 4 tej dyrektywy, nie wynika, że po umieszczeniu w wykazie określonym w ust. 2 akapit trzeci skarżący są bezpośrednio zainteresowani. W tej kwestii utrzymuje ona, że art. 6 ust. 2 dyrektywy siedliskowej stwarza obowiązek niedopuszczenia do pogorszenia stanu i zakłócania obszaru. Artykuł 6 ust. 3 i 4 tej dyrektywy przewidują procedurę wydawania zezwoleń dla planów i przedsięwzięć, które mogą oddziaływać na teren. W obu przypadkach chodzi o obowiązki spoczywające na państwach członkowskich, a nie na osobach fizycznych.

- 28 Komisja wyciąga z tego wniosek, że ponieważ zaskarżona decyzja w żaden sposób nie oddziałuje bezpośrednio na sytuację prawną skarżących, decyzja ta nie dotyczy ich bezpośrednio i w związku z tym nie mają oni prawa wnieść skargi o stwierdzenie nieważności.
- 29 Jeśli chodzi o indywidualne oddziaływanie, Komisja uważa, że zaskarżona decyzja nie określa ani praw, ani obowiązków właścicieli nieruchomości, ale jedynie sporządza wykaz obszarów, do których następnie będą miały zastosowanie inne przepisy, które również nie dotyczą własności nieruchomości. Przepisy te mają na celu ochronę obszarów przed pogorszeniem stanu ich ochrony, niezależnie od tego, jakie postępowanie jest przyczyną tego pogorszenia.
- 30 Komisja uważa, że skarżący nie mogą twierdzić, iż zaskarżona decyzja narusza ich szczególne prawa lub powoduje wyjątkową szkodę, traktując ich odmiennie od każdego innego podmiotu gospodarczego, jako że nie nakłada ona żadnego obowiązku na właścicieli ziemskich. Nawet przyjmując, że decyzja może nałożyć na skarżących obowiązki, wynika to z obiektywnie określonej sytuacji, to znaczy położenia geograficznego terenów ujętych w załączniku.
- 31 Zdaniem Komisji skarżący nie są również zindywidualizowani ze względu na fakt, iż na mocy szczególnych przepisów Komisja jest zobowiązana do uwzględnienia skutków aktu, jaki zamierza wydać, odnośnie do sytuacji skarżących. Zdaniem Komisji jedynie naukowe kryteria dotyczące ochrony przyrody miały zastosowanie w procedurze, która doprowadziła do wydania zaskarżonej decyzji. Ponadto żaden przepis prawa wspólnotowego nie nakłada na Komisję, w celu wydania zaskarżonej decyzji, obowiązku postępowania zgodnie z procedurą, w ramach której skarżący mogliby powoływać się na swoje prawa, jak prawo do przedstawienia stanowiska.

- 32 Komisja uważa zatem, że zaskarżona decyzja nie dotyczy skarżących indywidualnie. W świetle powyższego twierdzi ona, że skargę należy odrzucić jako niedopuszczalną.
- 33 Interwenient popiera argumentację Komisji i również wnosi o stwierdzenie niedopuszczalności skargi.
- 34 Co do bezpośredniego oddziaływania na skarżących dodaje on, że zaskarżona decyzja wyraźnie daje państwom członkowskim możliwość podejmowania lub niepodejmowania określonych działań. Skutki zaskarżonej decyzji będą zależeć od sposobu, w jaki władze krajowe będą korzystać ze swoich uprawnień dyskrecyjnych.
- 35 Co do indywidualnego oddziaływania na skarżących interwenient uważa, że zaskarżona decyzja nie przeszkadza im w korzystaniu z ich wyłącznych praw i nie odbiera im przysługujących im praw. W istocie decyzja ta nie reguluje praw i obowiązków skarżących, ale jedynie ustala wykaz obszarów określonych geograficznie. Możliwe niedogodności przedstawione w skardze są tylko pośrednimi skutkami zaskarżonej decyzji.
- 36 Zdaniem interwenienta należy ponadto stwierdzić, że zaskarżona decyzja nie dotyczy skarżących jako posiadaczy wyłącznych praw. Zakładając, że oddziałuje ona na nich, to tylko w odniesieniu do ich statusu właścicieli nieruchomości, w ten sam sposób, jak do właścicieli wszystkich terenów wymienionych w załączniku do niej.
- 37 Interwenient podkreśla jeszcze, że nawet jeśli zaskarżona decyzja daje ewentualnie możliwość określenia właścicieli nieruchomości określonych w załączniku I do niej, to nie zakłada wcale, że skarżących tych należy traktować tak, jakby akt ten dotyczył

ich indywidualnie, ponieważ pozostaje bezsporne, że decyzja ta podlega zastosowaniu ze względu na zaistnienie pewnej obiektywnej sytuacji faktycznej określonej w niej, to znaczy wartości przyrodniczej danych nieruchomości (zob. postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 6 września 2004 r. w sprawie T-213/02 SNF przeciwko Komisji, Zb.Orz. str. II-3047, pkt 59 i cytowane orzecznictwo).

- 38 Skarżący utrzymują, że zaskarżona decyzja dotyczy ich bezpośrednio i indywidualnie.
- 39 Odnosnie do bezpośredniego oddziaływania skarżący odnoszą się do art. 4 ust. 5 dyrektywy siedliskowej, który przewiduje, że w wyniku wydania zaskarżonej decyzji obszary w niej określone podlegają zakazowi pogarszania stanu siedlisk, przewidzianemu w art. 6 ust. 2 dyrektywy siedliskowej i procedurze wydawania zezwoleń mającej zastosowanie do planów lub przedsięwzięć w rozumieniu ust. 3 i 4 tego artykułu. Uważają oni, że nawet jeśli obowiązki te odnoszą się do państw członkowskich, to jednak dotyczą one ich bezpośrednio, ponieważ art. 6 określa wobec nich bezpośrednio obowiązki działania. Zdaniem skarżących art. 6 ust. 2, 3 i 4 dyrektywy siedliskowej nie pozostawia państwu członkowskim żadnego marginesu oceny.
- 40 Odnosnie do indywidualnego oddziaływania skarżący uważają, że bezsporne jest, iż ponoszone przez nich niekorzystne skutki prawne w znacznym stopniu nie różnią się od tych ponoszonych przez innych właścicieli terenów znajdujących się na obszarach określonych w zaskarżonej decyzji. Mimo to jako grupę odniesienia należy ich zdaniem uwzględnić wszystkich właścicieli nieruchomości we Wspólnocie.
- 41 Dodają oni, że przepisy art. 6 ust. 2, 3 i 4 dyrektywy siedliskowej stwarzają ograniczenia w korzystaniu z ich własności. Położenie geograficzne terenów jest kryterium łączącym dla zaskarżonej decyzji, ponieważ system dyrektywy odnosi się

do tego jednego kryterium. Bezsporne jest, że skarżący nie mają żadnej możliwości wniesienia skargi na tę dyrektywę, ponieważ dyrektywa ta nie dotyczy ich bezpośrednio i indywidualnie.

- 42 W związku z tym skarżący uważają, że wymogi skutecznej ochrony sądowej pozbawione byłyby sensu, gdyby uznać, że zaskarżona decyzja nie dotyczy skarżących bezpośrednio i indywidualnie, ponieważ dotyczy ich tylko ze względu na położenie geograficzne należących do nich nieruchomości.

Ocena Sądu

- 43 Zgodnie z art. 230 akapit czwarty traktatu WE „każda osoba fizyczna lub prawna może wnieść [...] skargę na decyzje, których jest adresatem oraz na decyzje, które mimo przyjęcia w formie rozporządzenia lub decyzji skierowanej do innej osoby dotyczą jej bezpośrednio i indywidualnie”.

- 44 Ponieważ nie jest kwestionowane, iż skarżący nie są adresatami zaskarżonej decyzji, należy zbadać, czy ta decyzja dotyczy ich bezpośrednio i indywidualnie.

- 45 Co do bezpośredniego oddziaływania na skarżących należy przypomnieć, iż przesłanka, że będąca przedmiotem skargi decyzja musi dotyczyć, w niniejszym przypadku, bezpośrednio osoby fizycznej, wymaga, by zaskarżona decyzja bezpośrednio oddziaływała na jej sytuację prawną i nie pozostawiała żadnej uznaniowości adresatom tego aktu, których obowiązkiem jest go wykonać, co ma mieć charakter automatyczny i musi wynikać z samego aktu wspólnotowego, bez potrzeby stosowania przepisów pośrednich (zob. wyrok Trybunału z dnia 5 maja 1998 r.

w sprawie C-386/96 P Dreyfus przeciwko Komisji, Rec. str. I-2309, pkt 43, i cytowane orzecznictwo, oraz wyrok Sądu z dnia 27 czerwca 2000 r. w sprawach połączonych T-172/98 i T-175/98 do T/177/98 Salamander i in. przeciwko Parlamentowi i Radzie, Rec. str. II-2487, pkt 52).

- 46 Oznacza to, że w przypadku gdy instytucja kieruje do państwa członkowskiego akt wspólnotowy, jeśli działanie, jakie musi podjąć państwo członkowskie w celu wykonania tego aktu, ma charakter automatyczny lub jeśli w taki lub inny sposób skutki tego aktu narzucają się jednoznacznie, akt ten dotyczy bezpośrednio każdej osoby, na którą ma wpływ. Jeśli wręcz przeciwnie, akt daje państwu członkowskiemu możliwość działania lub niepodejmowania działania albo nie zmusza go do określonego działania, to właśnie działanie lub brak działania państwa członkowskiego bezpośrednio dotyczy osoby, na którą oddziałuje, a nie sam akt (zob., podobnie, postanowienie Sądu z dnia 10 września 2002 r. w sprawie T-223/01 Japan Tobacco i JT International przeciwko Parlamentowi i Radzie, Rec. str. II-3259, pkt 46).
- 47 Sąd Pierwszej Instancji uważa, iż nie można uznać, że zaskarżona decyzja, która określa jako tereny mające znaczenie dla Wspólnoty obszary terytorium niemieckiego, na których właścicielami nieruchomości są skarżący, wywiera sama z siebie wpływ na sytuację prawną skarżących. Zaskarżona decyzja nie zawiera żadnego przepisu odnoszącego się do systemu ochrony terenów mających znaczenie dla Wspólnoty jak również środków ochronnych lub procedur wydawania zezwoleń. Nie oddziałuje ona zatem ani na prawa i obowiązki właścicieli terenów, ani na korzystanie z tych praw. W przeciwieństwie do twierdzenia skarżących umieszczenie tych terenów w wykazie obszarów mających znaczenie dla Wspólnoty nie zobowiązuje w żaden sposób podmiotów gospodarczych lub osób fizycznych.
- 48 Artykuł 4 ust. 4 dyrektywy siedliskowej mówi, że po zatwierdzeniu przez Komisję terenu jako mającego znaczenie dla Wspólnoty zainteresowane państwo członkowskie, nie później niż w ciągu sześciu lat, wyznacza ten teren jako „specjalny obszar ochrony”. W tej kwestii art. 6 ust. 1 dyrektywy siedliskowej przewiduje, że państwa członkowskie podejmują konieczne środki ochronne dla specjalnych obszarów ochrony, aby spełnić ekologiczne wymagania typów siedlisk przyrodniczych lub gatunków żyjących na tych terenach.

- 49 Artykuł 4 ust. 5 dyrektywy siedliskowej przewiduje również, że wraz z umieszczeniem terenu w wykazie obszarów mających znaczenie dla Wspólnoty podlega on przepisom art. 6 ust. 2, 3 i 4.
- 50 Artykuł 6 ust. 2 dyrektywy siedliskowej stanowi, że państwa członkowskie podejmują odpowiednie działania w celu uniknięcia na specjalnych obszarach ochrony pogorszenia stanu siedlisk przyrodniczych i siedlisk gatunków, jak również w celu uniknięcia niepokojenia gatunków, dla których zostały wyznaczone takie obszary, o ile to niepokojenie może mieć znaczenie w stosunku do celów dyrektywy.
- 51 Tak samo art. 6 ust. 3 dyrektywy siedliskowej stanowi, że każdy plan lub przedsięwzięcie, które nie jest bezpośrednio związane lub konieczne do zagospodarowania terenu, ale które może na nie w istotny sposób oddziaływać, podlega odpowiedniej ocenie jego skutków dla tego terenu z punktu widzenia założeń jego ochrony. Mając na uwadze te wnioski z oceny skutków dla tego terenu, właściwe władze krajowe wyrażają zgodę na to przedsięwzięcie dopiero po upewnieniu się, że nie wpłynie ono niekorzystnie na dany teren. W tej kwestii art. 6 ust. 4 dyrektywy siedliskowej mówi, że jeśli takie przedsięwzięcie musi zostać zrealizowane z powodów wynikających z nadrzędnego interesu publicznego, państwo członkowskie stosuje wszelkie środki kompensujące konieczne do zapewnienia ochrony ogólnej spójności Natury 2000.
- 52 W świetle wspomnianych wyżej obowiązków, które spoczywają na zainteresowanych państwach członkowskich po wyznaczeniu w zaskarżonej decyzji terenów mających znaczenie dla Wspólnoty, należy stwierdzić, że żaden z tych obowiązków nie dotyczy bezpośrednio skarżących. W istocie wszystkie te obowiązki wymagają wydania aktu przez zainteresowane państwo członkowskie, aby określić w jaki sposób zamierza ono wprowadzić w życie dany obowiązek, w odniesieniu do koniecznych środków ochronnych (art. 6 ust. 1 dyrektywy siedliskowej), odpowiednich działań w celu uniknięcia pogorszenia stanu terenu (art. 6 ust. 2 dyrektywy siedliskowej) lub zgody jaką mają wyrazić właściwe władze krajowe na przedsięwzięcie, które może w istotny sposób oddziaływać na teren (art. 6 ust. 3 i 4 dyrektywy siedliskowej).

- 53 Z dyrektywy siedliskowej, na podstawie której wydana została zaskarżona decyzja, wynika zatem, że wiąże ona państwo członkowskie w odniesieniu do rezultatu, który ma być osiągnięty, pozostawiając organom krajowym kompetencję odnośnie do środków ochronnych, jakie mają przedsięwziąć, i stosowanych procedur wydawania zezwoleń. Wniosku tego nie zmienia fakt, że z danego państwom członkowskim marginesu oceny należy korzystać zgodnie z celami dyrektywy siedliskowej.
- 54 Z powyższego wynika, że zaskarżona decyzja nie dotyczy skarżących bezpośrednio, w rozumieniu art. 230 akapit czwarty traktatu WE, a zatem skargę należy odrzucić jako niedopuszczalną, bez konieczności poruszania kwestii, czy decyzja dotyczy skarżących indywidualnie.
- 55 Jednakże, ze względu na brak możliwości wystąpienia o stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji, skarżący mogą zakwestionować środki podjęte na podstawie art. 6 dyrektywy siedliskowej, które na nich oddziałują, i w tym kontekście zachowują możliwość powoływania się na jej niezgodność z prawem przed sądami krajowymi, orzekającymi w poszanowaniu art. 234 WE (wyrok Trybunału z dnia 17 listopada 1998 r. w sprawie C-70/97 P Kruidvat przeciwko Komisji, Rec. str. I-7183, pkt 48 i 49, oraz postanowienie Sądu z dnia 12 lipca 2000 r. w sprawie T-45/00 Conseil national des professions de l'automobile i in. przeciwko Komisji, Rec. str. II-2927, pkt 26).

W przedmiocie kosztów

- 56 Zgodnie z art. 87 § 2 regulaminu Sądu kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Ponieważ skarżący przegrali sprawę, zgodnie z żądaniem Komisji należy obciążyć ich kosztami poniesionymi przez Komisję.

57 Na podstawie art. 87 § 4 akapit pierwszy regulaminu Sądu państwa członkowskie, które wstąpiły do sprawy w charakterze interwenienta, pokrywają własne koszty. Zatem w tym przypadku Republika Finlandii pokrywa własne koszty.

Z powyższych względów

SĄD (pierwsza izba)

Postanawia, co następuje:

- 1) **Skarga zostaje odrzucona jako niedopuszczalna.**
- 2) **Skarżący pokrywają własne koszty, jak również koszty poniesione przez Komisję.**
- 3) **Republika Finlandii pokrywa własne koszty.**

Sporządzono w Luksemburgu w dniu 22 czerwca 2006 r.

Sekretarz

Prezes

E. Coulon

R. García-Valdecasas